

THE OTHER BROTHER

A MÁSIK FIVÉR

TIERNEY PAGE

KOSSUTH KIADÓ

THE OTHER BROTHER

A MÁSIK FIVÉR

TIERNEY PAGE

*Mindazoknak szerte a világon,
akik csak annyit szeretnének,
hogy levarrják őket,
mint egy varrógép.
Télibe.*

Kellemes olvasást!

TARTALOMRA VONATKOZÓ FIGYELMEZTETÉS

A könyv a felnőtt olvasóközönség számára íródott, szókimondó és nyíltan szexuális jellegű részleteket tartalmaz. Az ilyen jelenetekben enyhe kötözéssel, fojtogatással, köpéssel és anális játékokkal kapcsolatos cselekmények szerepelnek. Említésre kerül a szülők halála, valamint egy esetben a mellékszereplők – nem a főszereplők – által elkövetett hűtlenség. Kérjük az olvasót, amennyiben ezen témák bármelyike érzékenyen érinti, megfelelő óvatossággal lapozzon tovább.

ELSŐ FEJEZET

April

Lepillantok, megcsodálom a gyűrűmet, ahogy itt szikrázik a hálószoba lágy, borostyánszínű fényében. Egyszerű, klasszikus kétkarátos, sárga aranykarikába ültetett kő, időtlen és elegáns. Pontosan az a gyűrű, amelyet választottam volna magamnak. Lucas négy hónapja kérte meg a kezemet, azóta a makulátlan boldogság buborékában élek. Végre úgy érzem, az életem minden egyes részlete a helyére került.

Kiengedem a levegőt; mintha pillangók verdesnének a szárnyukkal a gyomromban, ahogy a ruhám cipzárja után nyúlok. A tükör felé fordulok, végignézek magamon. Aranybarna hajtincsek omlanak az egyik vállamra, egészen az oldalamig leérnek. Ma este ez a nagy, arany karika-fülbevaló az egyetlen ékszer, amelyet viselek – természetesen a gyűrűmön kívül. A szettet az elképesztő, arany pántos magas sarkúval teszem teljessé, amely passzol a fülbevalómhoz, és sokkal többbe került, mint amennyit hajlandó vagyok bevallani. Az eljegyzésünket ünnepeljük, ezért úgy gondoltam, senkinek sem ártok azzal, ha elszórok egy kis pénzt pár csinosabb holmira.

A kisestélyim a lábszáram közepéig ér, és úgy tapad a vonalaimra, mintha rám öntötték volna. Csábosnak és nőiesnek érzem magam. A szelíd esésű ruha szabadon hagyja a vállamat, és felfedi a kulcscsontom környékére felvitt arany-pezsgő színű port, amely lágyan csillámlik, ha úgy vetődik rá a fény. A sminkem természetes, pontosan olyan, amilyet szeretek. Az ajkamnak leheletnyi szederszínű rúzzsal adok egy kis színt, néhány réteg fekete szemfesték kiemeli kék szemem világos árnyalatát.

Pár csepp a kedvenc Chanel parfümömből – finom vaníliás és pézsmás jegyeket lehet felfedezni benne. Tisztában vagyok vele, hogy a fekete nem a legvidámabb választás a saját eljegyzési partimra, de ettől a színtől érzem magam a legmagabiztosabbnak, a legszexibbnek. Ráadásul gyakorlati szempontból is jó: a feketén nem látszik, ha ráömlik valami, és – ahogy a tapasztalat mutatja – ha én fehéret viselek, biztos történik valami katasztrófa.

Ahogy meghallom a hálószoa ajtajának a nyikorgását, szélesebbé változik a mosolyom. Megfordulok. Lucas áll a küszöbön, nekem meg elakad a lélegzetem. Majdnem kétméteres magasságával mindig magára vonja a figyelmet. Gesztenyebarna frizurája tökéletes, oldalt egy kicsit rövidebb, felül hosszabb. Fekete öltöny és fehér ing van rajta – tökéletes szabás és vasalás –, amely csodásan kihangsúlyozza izmos felsőtestét. Fekete lakkcipője teszi tökéletessé tiszta és elegáns megjelenését. Szinte felfal a szemével, amint meglát.

A tekintete rám tapad, miközben megpróbálom kiolvasni az érzelmeket sötét szeméből, azon töprengve, vajon mi is járhat a fejében. Gyorsan összekulcsolom magam előtt a kezemet, hogy ne babráljak semmivel idegességemben. A tekintete lassan felkúszik a vörösre festett lábkör-

meimtől az ideges mosolyomig. Hosszan kiengedi a levegőt, a tarkójára teszi a tenyerét, és megcsóválja a fejét.

– Baszki, April. Annyira... gyönyörű vagy!

Felforrósodik az arcom, leszegem az állam, meztelennek és félénknek érzem magam. Imádok kiöltözni, de azt hiszem, még sosem álltam a figyelem középpontjában. Szívem szerint inkább beolvadok a háttérbe.

Lucas hozzám lép, fölém tornyosul, hatalmas keze közé fogja az arcomat, és lehajol, hogy találkozzon a homlokunk és az orrunk hegye. Ettől az intimitástól rögtön biztonságban érzem magam. Lehunyom a szemem, beszívom a Ted Baker parfüm jól ismert illatát – citrus és bor –, amelyet a legjobban imádok a világon.

– El se tudom hinni, milyen szerencsés vagyok – mormolja, miközben lágyan összeolvad az ajkunk.

Elakad a lélegzetem, a zakója hajtókájára szorítom az öklömet, elmélyítem a csókot. A szájába szívja az alsó ajkamat, finoman beleharap, mielőtt visszahúzódná. Elengedi az arcomat, végighúzza a kezét a meztelen vállamon, le az oldalamon, de alig ér hozzám. Libabőrössé válok, ahogy eléri a fenekemet. Megszorítja, közelebb húz magához, a csípőm találkozik az övével. Halkan felnyögök, ahogy hozzáfeszítem magam, végigáramlik bennem a vágy, elárasztja a bensőmet, nedvessé változtatja a lábaim közötti vékony anyagot. Megijedek, hogy sötét rúzsommal esetleg összenem, kuncogva hátrahúzódok.

– Jól áll neked a szederszín – mondom, és a hüvelykujjammal letörlöm a szájára került foltot.

Elmosolyodik. Az ajka duzzadt, a szemében rajongás – a pusztá látványától elolvadok.

Nehéz léptek visszhangoznak a folyosón, megtörik a varázslatot.

– Oké, szerelmesek, szuper lenne, ha egy kicsit abbagynátok, és elárulnátok, hol van a pezsgősvödör!

Anna vonul be, és úgy csettint az ujjával, mintha a pusztában a levegőből elő tudná idézni a vödört. A másik kezében a telefonját szorongatja.

Önkéntelenül is egy ragyogó mosollyal fordulok felé. Jó pár centivel alacsonyabb nálam, még ezzel a tízcentis sarokkal is. Természetes, napbarnítottnak tűnő bőrszínét olasz felmenőinek köszönheti. Tűz és víz vagyunk, de valahogy nem is passzolhatnánk össze jobban. Lazán feltűzött, szőkével melírozott fekete haja szándékosan kócos. A szemét szénfeketével húzta ki, hangsúlyozva aranyló mogyoróbarna színét, és babarózsaszínű rúzszt visel hozzá. A rózsaszínű, virágmintás, A vonalú ruha tökéletesen áll rajta.

Több mint huszonöt éve Anna az egyik legjobb barátom. Első osztályban találkoztunk, amikor mindketten újak voltunk a suliban. A családja akkor jött vissza Londonba, korábban Fidzsini éltek, én meg azért váltottam iskolát, mert Nyugat-Londonba költöztünk. Mivel mi voltunk a két új gyerek, egymás mellé ültettek minket, és azóta elválaszthatatlanok vagyunk. Különleges érzés, hogy most, harmincegy évesen megoszthatom vele ezt a pillanatot.

– A lépcső alatt van. Hozom – mondja Lucas, és rám kacsint, mielőtt eltűnik az ajtó mögött.

Anna vár, míg Lucas eltávolodik, aztán halkán füttyent.

– Csajsz, ha nem húzott volna gyűrűt az ujjadra, biztos rárepülnék. Különben meg csodásan nézel ki!

– Köszönöm – mormolom lesütött szemmel.

– Ne szégyenlősködj! Fordulj meg! – utasít Anna.

Lassan megfordulok.

– A fenekeden is állati jól áll – mondja egy elégedett séf gesztusával.

– De neked is! Ez a ruha csodás! Annyira gyönyörű vagy!

– Tudom – jelenti ki, és egy pukedlivel ad hangsúlyt a szónak.

Erre csak nevetve a plafonra vetem a tekintetem.

– Fotózkodás! Muszáj készítenünk pár képet, mielőtt befutnak a többiek.

– Jó ötlet. Én mindig elfelejtek fotókat csinálni.

– Ne aggódj, már intézkedtem.

Anna mellém áll, kioldja a telefonját, átvált szelfimódra, elénk tartja a készüléket, és készít pár képet. Végignézi őket, kiválasztja a legjobbat, aztán kisasszézik a szobából, és elindul lefelé, hogy segítsen az utolsó simításokban.

Úgy döntöttünk, itthon tartjuk meg az eljegyzési bulit. Szeretünk itt lenni, szeretünk együtt lenni a barátainkkal, a családunkkal. Főzünk, borozunk, társasjátékozunk, filmezünk, hajnalig tartó, végtelen beszélgetésekkel. Az otthonunk nem nagy, de kellemes. Egyszerűen az tűnt a legjobbnak, ha itt rendezzük meg a partit; ami fényűző vagy puccos, az nem *mi* vagyunk. A kaják nagy részét én készítettem a másik legjobb barátnőmmel, Gemmával.

A magas sarkúm végigkopog a fapadlón, ahogy lemegyek a földszintre, és keresztülvágok a nappalin. Körbeleng a meleg sütik és a desszertek illata, mélyen beszívom a levegőt. Pezsgősvödrök, falatkák, sajttálak, hidegtálak, minden csinosan elrendezve a konyhaszigeten és a kisasztalon, és a sütőből isteni illatok szállnak. A hatalmas, kétszárnyú üvegajtón kilátni a teraszos, fedett udvarra a kültéri hősugárzóval meg a székekkel. Körülöttük mindenfelé cserepes virágok vidám színekavalkádja. A teraszon és a kerítésen fényfüzerek sziporkáznak, akár a szentjánosbogarak. Tél végén

járunk, nem lehet nyitva az ajtó, ahhoz még túl harapós a hideg.

Észreveszem, hogy Anna a konyhában vacakol a pezsgősdugóval, míg aztán meghallom a jellegzetes pukkanást.

– Egészségedre! – kiáltja, és felém nyújt egy teletöltött pezsgőspoharat.

Koccintunk. A folyékony bátorság egy kicsit kisimítja az idegeimet. Anna tölt nekem még egy pohárral.

– Lucas hol van?

Épp ebben a pillanatban suhan mellém Lucas. Játékosan meglök a vállával, levigyorog rám, aztán a poharáért nyúl, és az enyémhez koccintja.

– Ránk – mondja, és belekortyol.

– Ránk – felelem mosolyogva.

Ekkor hangosan a falhoz csattanva kivágódik a bejárati ajtó, amitől a bevonuló Gemma összerezzen.

– A francba! Bocsi a falért! Elkéstem? Segíthetek valaminben? – kérdezi, miközben kibújik a kabátjából, és leveszi a sálját, felfedve a fekete bőr miniszoknyáját és a csipkés bodyt.

Fekete tűsarkú és cseresznyepiros ajkak egészítik ki az outfitjét. Szőke haját szorosan hátrafogva kis, alacsony kontyba tűzte, fura szemüvege az orra hegyén csücsül. Menő és kifinomult az egész megjelenése. Izgatottan lépek oda hozzá, a karomba húzom egy szoros ölelésre.

– Nem késtél el. Éppen időben jöttél egy italra! Anna kibontotta a pezsgőt.

– Szent ég, April... Azt a mindenit! Luc, jobban teszed, ha nyitva tartod a szemed, mert én vagyok Mrs. Ellopom-a-csajod! – kiált fel Gemma, ahogy a kezemet fogva tetőtől talpig végigmér.

– Tudom. Egész este figyelni fogom – feleli Lucas mosolyogva.

– Te is nagyon kicsípted magad – mondom Gemmának. Sugárzó arccal néz rám, aztán Anna neki is a kezébe nyom egy pohár pezsgőt.

– Gemma, te tényleg egy bodyt... *fehérneműt* vettél fel a legjobb barátnőnk eljegyzésére? – vonja kérdőre Anna.

– Jaj, Anna! Szoktam én mást hordani? – kérdezi Gemma olyan hangon, mintha a válasz nyilvánvaló lenne.

– Ő most éli a laza randis korát. – Még egyet kortyolok.

– Ah, a legjobb időszak. Jól emlékszem rá – bólint Anna. Gemma ekkor Lucas felé fordul.

– Apropos, laza randik... James is jön? – kérdezi a szemöldökét mozgatva.

– Ez már majdnem a házinyúl-kategória, Gemma.

A hangomban nyílt helytelenítés. Gyorsan félrekapom a fejem, és zavartan elfintorodom. Miért érzem úgy, hogy muszáj megvédenem Jamest? Valahogy nem tűnik normális dolognak, hogy ő meg Gemma együtt legyen.

Hosszan kortyolok a pezsgőmből. Nem igazán szeretném felderíteni, miért zavar ez a dolog.

James nem más, mint Lucas öccse, de őket aztán tényleg nem ugyanolyan fából faragták. Lucas romantikus és vidám, az a típusú férfi, aki imádja a vasalt ingeket, nyolcvanas évekbeli slágereket hallgat, és egész noteszeket tölt meg a verseivel. James ezzel szemben komoly, sőt komor, szakadt farmerban és együtteses pólókban jár, metált meg rockot hallgat, és basszusgitározik. A srácok nem éppen jó barátok – biztos az eltérő ízlésük és az öt év korkülönbség miatt –, de ami engem illet, még visszahúzóódó természete ellenére is elég jól kijövök Jamesszel.

Őszintén szólva van valami csábító a titokzatos kisugárzásában, és tudom, nem én vagyok az egyetlen, aki vonzódik ehhez a kicsit nyugtalanító szexepilhez.

Lucas átmegy a hifihez, elvacakol a gombokkal és a telefonjával, aztán végre felcsendülnek egy dal első hangjai. Ahogy az ismerős dallam megtölti a szobát, izgatottan összeszenézünk Annával és Gemmával – mind a hárman imadjuk ezt a számot. Kuncogva megisszuk a pezsgőnket, aztán sürgölődni kezdünk: énekelve előkészítjük az ennivalót meg az italokat, mielőtt még befutnak a vendégek.

MÁSODIK FEJEZET

April

Ahogy sorban befutnak a vendégek, kezdetét veszi az igazi ünneplés. Lucasszal körbejárunk, ügyelve rá, hogy minden vendéggel töltsünk pár percet. Időnként elszakadunk egymástól, hogy gondoskodjunk a poharak újratöltéséről, ellenőrizzük, van-e még elég kaja, és mindenki jól érzi-e magát.

Óriási megkönnyebbülés, amikor megjönnek a szülei, Caroline és Peter, akik rögtön átveszik a házigazdák szerepét; nem is lehetnék hálásabb, amiért felváltanak minket. Caroline hihetetlenül kedves velem, mióta csak együtt vagyunk a fiával, úgy kezel, mintha a lánya lennék. Annyira gondoskodó és figyelmes, hogy kiváltságosnak érzem magam, amiért a saját anyám után egy ilyen csodás női szerepmodellem lehet.

Caroline akkor lép hozzám, amikor kiveszek a kamrából egy zacskó aszalt sárgabarackot, és feltépem a csomagolást, hogy újra megtöltssem az asztalra kitett kis tálkát.

– Nem kellene dolgoznod az eljegyzési bulidon, édesem. Inkább bízd rám az ennivalókat. Add csak ide! Menj, és érezd jól magad.

– Igazán nem gond, boldogan csinálom – felelem.

– Kedvesem, biztos lehets benne, senki sem aggódik a sárgabarack miatt.

Átveszi a csomagot, és szelíd, hessegető mozdulatot tesz a kezével.

– Menj csak, menj.

Elmosolyodom, hálás pillantást vetek rá, és megkerülöm a konyhaszigetet.

Felosonok az emeleti fürdőszobába, és önkéntelenül felsóhajtok, ahogy meglátom magam a tükörben. Bár a szüleim már tíz éve elmentek, még mindig érzem az elvesztésük súlyát; ez az ünnepek alkalmával mindig nehéz teher. Lucasszal három éve vagyunk együtt. Huszonnyolc voltam, amikor megismerkedtünk, vagyis a szüleim már nem találkozhattak vele. Ez olyan... keserű.

Az én apámnak kellene oltár elé kísérnie.

Az én anyámnak kellene megvennie velem az esküvői ruhámat.

A szüleim autóbalesetben haltak meg, huszonegy éves koromban. A pénz, amelyet tőlük örököltam, meg a Notting Hill-i lakásuk ára tette lehetővé, hogy házat vegyünk Fulhamben, és hogy olyan életet teremtsék magamnak, amelyről nem is álmodtam ilyen korán. Gyakran gondolkodok rájuk, és hogy vajon büszkéek lennének-e mindarra, amit elértem, a döntésekre, amelyeket meghoztam. Abban biztos vagyok, hogy kedvelnék Lucast; felismernék benne azokat a tulajdonságokat, amelyeket mindig is sokra tartottak: a kedvességet, a hűséget és azt, hogy értékelni tudja az élet egyszerű örömeit.

Mindig is arra vágytam, ami a szüleimnél megvolt – a korlátlan, elvárásoktól mentes szeretetre, ahol az ember a kis dolgokban találja meg a boldogságot. Apám imádta anyámat. Gyerekkoromban az a fajta szeretet vett körül,

amelynek hatására saját „boldogan éltek, míg meg nem haltak”-ra vágyakoztam.

Szerencsés vagyok, hogy ilyen emlékeim vannak róluk; mindig kincsként fogom őket őrizni. És tisztában vagyok vele, mennyire szerencsés vagyok amiatt is, hogy így nőhettem fel; olyan életem lehetett, amilyen nem jut mindenkinek. Hihetetlenül hálás vagyok ezért. Mi sosem mentünk el úgy hazulról, hogy ne mondtuk volna egymásnak: „Szeretlek.” Ez nem egyszerűen csak szokás volt, sokkal inkább emlékeztető, mennyire fontosak vagyunk egymásnak. A karácsonyestéket összebújva töltöttük a szüleim hatalmas ágyában, karácsonyi filmeket néztünk a régi tévén, amelyet nem voltunk hajlandók lecserélni. Úgy éreztük, a közös nevetések a legjobb ajándék, amelyben részünk lehet együtt.

Bár testvérek nélkül nőttem fel, sosem éreztem úgy, hogy valami kimarad az életemből, mert ők többek voltak számomra, mint a szüleim – a legjobb barátainknak tartottam őket. Olyan barátoknak, akik mellett még a legegyszerűbb dolgok is különlegesnek hatottak.

Anyám rajzot tanított, ezért minden hétvégén órákat töltöttünk akvarellek festésével, kerámiák készítésével. Mindig az agyagozás volt a kedvencem. Még mindig őrzök két bögrét, amelyet együtt készítettünk, mi festettük rá a színes tulipánokat is. Amióta meghaltak, képtelen vagyok hozzányúlni az agyagozó koronghoz, de azért megtartottam, hátha még szükség lesz rá. Tudom, anyámnak nagyon rosszlesne, ha kidobnám.

És most, amikor a ház csendes, és halványak a fények, szinte érzem, hogy itt vannak velem, behúzódnak valamelyik sarokba, és emlékeztetnek, hogy az övékhez hasonló szeretet valójában sosem tűnik el.

Az örökségtől többet kaptunk, mint tetőt a fejünk fölé: szabadsággal ajándékozott meg minket. Nem élünk nagy lábon – nincsenek designerruháink és -bútoraink, nem járunk egzotikus helyekre nyaralni –, viszont kényelmesek a mindennapjaink, és ez elég nekem. A boldogsághoz nekem sosem volt szükségem sokra, csak apró dolgokra: a frissen lefőzött kávé illatára, Lucas meleg kezére a lábamon a lusta vasárnap délutánokon, a hálószoza ablakán beszűrődő napfényre a csendes reggeleken. Ezek a röpke pillanatok többet jelentenek számomra, mint amennyit bármiféle elképesztő gesztus vagy luxus.

És annak ellenére, hogy Lucas közel sem keres annyit az egyetem adminisztrációs részlegén, amennyit szeretne, számomra ennek sem volt jelentősége soha. Ez az egész sosem a pénzről szólt. Szeret segíteni a diákoknak, és szereti a hobbiját is: időnként írogat. Ez pontosan az a fajta szolid élet, amelyről akkoriban álmodoztam, amikor még minden bizonytalan volt. Értékelem ezt a stabilitást. Nem tökéletes, de a mienk.

Most, hogy megünnepeljük ezt a fontos pillanatot, a szüleim hiánya szürreálisnak érződik.

A fürdőszobában kihúzom a pult legfelső fiókját, kiviszem a rúzsomat, friss réteget viszek fel az ajkamra. Megigazítom a hajamat, végigfuttatom az ujjaimat a hullámos tincseken, amikor Lucas belép. Amikor a csípőmre teszi széles kezét, felé fordulok.

– Minden rendben? – kérdezi.

– Persze, minden tökéletes. Csak egy kicsit felfrissítem magam.

– Biztos?

Felsóhajtok.

– Ez most megint olyan alkalom, amikor nem tehetek róla, de a szüleimre gondolok. Annyira boldog vagyok, tényleg, én... De azt kívánom, bárcsak itt lennének, hogy osztozzanak velem a boldogságomban. Bárcsak megismerhettek volna téged!

– Sajnálom, kicsim. Mit tehetnék, hogy jobban érezd magad? – kérdezi, és közelebb húz magához.

Mozdulatlanná dermedek, egy pillanatra elgondolkodom.

– Hát, éppenséggel eszembe jutott valami – válaszolom egy kis pajkossággal a hangomban.

– Tényleg? És mi lenne az? – kérdezi, miközben az álmam alá dugja a mutatóujját, hogy felemelje a fejemet.

– Vendégeink vannak... – mondom halkan.

– Észre se fogják venni, hogy eltűntünk.

Egy kicsit feljebb húzza a nadrágszárát, térdre ereszkedik előttem. Az egész testemet izgalom és forróság árasztja el, odalent, a bensőmben a legerősebben. Lucas finoman a bokámra szorítja az ujjait; beleborzongok az érintésébe, főleg akkor, amikor lassan felfelé húzza a kezét a lábszáramon, és feljebb emeli a ruhám selymét. A tenyerét a combom hátsó részére tapasztja, közelebb húz magához, miközben a ruhám még feljebb húzódik, a csípőmhöz.

Kissé szétteszem a lábamat, hogy jobban hozzám férjen, a szívem mennydörög. Elismerően felmordul, amikor meglátja a tangám nedves középső részét, majd szélesebbre tár. Beakasztja a hüvelykujját a csipkébe, félrehúzza a lehetővékony anyagot, felfedi a testem.

– Basszus, April – leheli, miközben végigfuttatja az ujjait a szeméremajkamon, begyűjtve a nedvességemet. – Elképesztő vagy!

Előrehajol, és nyelve egy határozott mozdulatával végignyal. Ívben megfeszítem a hátamat.

– Luc...

A tekintete felemelkedik az ágyékomról, elkapja a pilantásomat.

– Mit szeretnél?

Kétségbeesett nyüszítés szakad ki belőlem.

– Elértem, hogy elakadjon a szavad?

Éhes szemébe nézek, kihúzom magam.

– Nekem ennél több kell, Luc!

Csupán ennyire van szüksége ahhoz, hogy elpattanjon az önuralma, és vadállattá változzon. Lehajtja a fejét, és miközben munkához lát, megragadja a combomat, mintegy birtokba vesz. A nyelve a csiklónon játszadozik, mielőtt körkörös mozdulatokkal dörzsölni kezdi a bejáratomat. Belém csúsztatja két ujját, egészen tövig, ezzel egy halk nyögést sikerül előcsalni belőlem. Úgy görbíti be az ujjait, mintha hívogatna, és tapasztaltan pontosan a legérzékenyebb pontomat simogatja – újra és újra, míg végül nyögdecselni kezdek fölötte.

Fokozza a sebességet, a szája rátapad a csiklómra, szívogatja, miközben folytatja a dörzsölést is. A csípőm előre-hátra ringatózik, az arcához tolom. Az egyik kezemmel hátranyúlók, megmarkolom a pult szélét, hogy megtámaszszam magam; a másikkal ösztönösen beletúrok a hajába. Lucas bedugja a harmadik ujját is, még jobban szétfeszít és megtölt, én pedig már nem bírom tovább tartani magam. Hátravetem a fejemet, szorosan lehunyom a szemem, és ahogy végigáramlik rajtam a gyönyör, kiszakad belőlem az eksztázis elfojtott kiáltása.

Lucas lassít, lágyan mozgatja bennem az ujjait, ahogy kisiklok a hullámból. Aztán elereszt, kipirult arccal, még enyhén zihálva nézünk egymás szemébe.

Finoman megcsókolja a combom belső oldalát, majd visszaigazítja a helyére átázott bugyimat, lesimítja a ruhámat. Gyorsan végighúzom a kezemet a puha anyagon, hogy eltüntessem róla a ráncokat.

– Imádom látni, kicsim, amikor elmész – mormolja Lucas, miközben felegyenesedik.

Ekkor váratlanul kopognak az ajtón.

– Luc! Anya küldött, hogy nézzem meg, hol vagy. Minden rendben? Nem láttad Aprilt?

Szent ég! Azonnal felismerem ezt a mogorva hangot – ez James.

Összenézünk Lucasszal, pánik villan át rajtam. Lucas megvonja a vállát, megigazítja a zakóját, és némán közli:

– A piczába!

A kézfejét gyorsan végighúzza nedves száján, hogy letörölje magáról az orgazmusom csillogó bizonyítékát, majd az ajtó felé fordul.

– James, te vagy az? Várj egy kicsit, légy szíves.

Lucas felém bólint, majd megköszörüli a torkát, a kilincsért nyúl, és kinyitja az ajtót. James meglepetten hallgat, egyik kezével az ajtófélfának támaszkodik, amint észreveszi, hogy zavartan ott állok a bátyja mellett. Ütött-kopott bőrdzsekije alatt valami együtteses póló van rajta; homokszőke haja – oldalt rövidebb, felül hosszabb – kócosan meredezik, ami kissé szakadt külsőt kölcsönöz neki. A szokásos, viharvert fekete bakancsa van rajta. Belenyúl a zsebébe, előhúz egy fekete gitárpengetőt, és – miközben arrogáns, mindentudó vigyorral minket méreget – a szájához emeli, majd rágcсsálni kezdi.

Ez mindig ilyen jóképű volt?

Lesütöm a szemem, ostobának érzem magam a kutató pillantásától. Lucas puha és borotvált, James azonban csupa

él, szembeötlő a kiálló arccsontja, az álla borostás, és az arca bal felén van egy kis gödröcske. Döbbenetes látványt nyújtanak, ahogy itt állnak egymás mellett. Lucas megjelenése tekintélyt parancsoló, de James – aki csak egy kicsit alacsonyabb nála, 195 centi – legalább annyira lehengerlő, mint ő.

Igen, Caroline két szörnyeteget hozott világra. Szegény, szegény vaginája!

– Nem tudtatok volna várni, míg vége a bulinak? – kérdezi James szárazon.

– Nem tudtál volna felvenni egy öltönyt?

James kifújja a levegőt.

– Ne fárassz, Luc. Egyenesen próbáról jövök. Különben is, én ebben érzem jól magam. Nemsokára meghallgatásunk lesz, megfeledeztem az időről, szóval onnan közvetlenül ide jöttem. Az öltöny különben is neked való cucc, nem nekem.

– Az aranygyermek azt csinál, amit akar. Mint mindig.

Lucas mindig „aranygyermek”-nek nevezte Jamest, sosem értettem, miért. Annak ellenére, hogy nem igazán állnak közel egymáshoz, elég barátságosan viselkednek egymással, már ha figyelembe vesszük, mennyire különböznek.

Apró, bizonytalan kézmozdulatot teszek.

– Szia, James!

A homlokán megjelenik pár apró ránc.

– Szia, April!

A tekintetünk úgy találkozik, mintha valami vonzana minket egymáshoz. Elakad a lélegzetem, ahogy belenézek az élénk, zöld szemekbe. Elragadó, már-már nem is valószínű: a pupilláját aranyszínű pöttyök veszik körbe, amitől még inkább megbabonáz a nézése.

Van valami furcsa a pillantásában: valami vidámság és egy egészen halvány mosoly. Mintha sisteregne köztünk a levegő, és a pulzusom felgyorsul.

Egyikünk sem tagadja, mi történt köztem és Lucas között – nem is próbáljuk előadni, hogy ártatlanok vagyunk. Ennek felismerésétől még forróbban égeti az arcomat a szégyen, mint az a tény, hogy a vőlegényem öccse rajtakapott minket.

Egy szívdobbanásnyi idő múlva James zavartan félrefordul, mindenhova néz, csak éppen rám nem.

Ez meg mi volt?

Kiveszi a szájából a gitárpengetőt.

– Elkenődött a sminked – mondja, ellép az ajtótól, megfordul és végigmegy a folyosón.

A szavai a levegőben lebegnek, a szám kinyílik a döbbenettől, gyorsan a tükör felé fordulok. Hát, tényleg úgy nézek ki, mint egy panda. Eszelősen törölgetni kezdem a szemem alját, kétségbeesett igyekezettel próbálom rendbe tenni a sminkemet, mielőtt visszamegyek a buliba.

– Ne aggódj, az öcsém egy pöcs – mondja Lucas.

Közelebb lép. A vállamra teszi a kezét, lágyan megcsókolja a fejem búbját, aztán az ajtó felé fordul. Egyet pittyen a telefonja, kiveszi a farzsebéből, veszettül nyomkodja, miközben végigmegy a folyosón. Én még várok pár percet, hogy az arcomról eltűnjön a pír, aztán elindulok utána.